

Sygn. akt I ACa 968/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Anna Bohdziewicz
Sędziowie :	SA Lucyna Świdorska-Pilis (spr.) SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa O. C.

przeciwko M. G. Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 20 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 238/13,

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 968/14

UZASADNIENIE

Powód O. C. wnosił o zasądzenie od pozwanego M. G. komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) kwoty 100 359 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa. Wnosił również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że na podstawie tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt I C 342/11, opatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 28 maja 2012 r. - złożył w dniu 25 października 2012 r. do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) M. G. wniosek

o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi (...) sp. z o.o. w C., wskazując jako sposób egzekucji zajęcie rachunku bankowego dłużnika. W toku czynności egzekucyjnych pozwany komornik dokonał zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego dłużnika. Zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat pozwany wysłał do banku faksem w dniu 26 października 2012 r. Następnie w dniu 31 października 2012 r. zawiadomił dłużnika o wszczęciu egzekucji. Z informacji banku, w którym został zajęty rachunek bankowy wynika, że skuteczne doręczenie bankowi zawiadomienia o zakazie wypłat nastąpiło dopiero w dniu 5 listopada 2012 r., albowiem informacje przesłane faksem nie mogły być uznane za skutecznie doręczone zgodnie z art. 889 § 1 k.p.c. W przedziale czasowym pomiędzy 26 października 2012 r. a dniem 5 listopada 2012 r. dłużnik dokonał szeregu wypłat z rachunku bankowego. W dniu 31 października 2012 r. dłużnik dokonał wypłat łącznie na dochodzoną pozwem kwotę 100 359 zł, wyprowadzając tym samym z rachunku bankowego całość posiadanych środków pieniężnych. Egzekucja prowadzona z ruchomości dłużnika pozwoliła na wyegzekwowanie jedynie kwoty 21 500,44 zł. Zdaniem powoda przedstawione okoliczności wskazują, że wskutek naruszenia przez pozwanego przepisów art. 889 § 1 k.p.c. oraz art. 890 § 1 k.p.c. i dokonania nieskutecznego zajęcia rachunku bankowego z poinformowaniem następnie dłużnika o wszczęciu egzekucji i pozostawieniu do dnia 5 listopada 2012 r. znacznej kwoty środków pieniężnych do wyłącznej dyspozycji dłużnika, pozwany komornik wręcz przyczynił się do tego, aby dłużnik skutecznie uniknął egzekucji. W okolicznościach sprawy, normalnym następstwem naruszenia przez pozwanego komornika przepisów prawa jest powstanie szkody, w kwocie wypłaconych w dniu 31 października 2012 r. z rachunku bankowego środków pieniężnych, które to w sytuacji zgodnego z prawem zajęcia przez komornika rachunku bankowego dłużnika, stanowiłyby przedmiot skutecznej egzekucji.

Pozwany M. G. - Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości. W ocenie pozwanego roszczenie powoda jest w całości niezasadne. Dąży bowiem do udowodnienia, iż podjęte czynności zgodnie z wnioskiem wierzyciela, który bezwzględnie wiąże organ egzekucyjny doprowadziły wierzyciela do powstania szkody. Wbrew twierdzeniom powoda podjęte czynności zajęcia rachunku bankowego oraz zajęcia ruchomości zostały dokonane zgodnie z obowiązującymi przepisami k.p.c. Zajęcie rachunku bankowego dokonane w dniu 27 października 2012 r. oraz 29 października 2012 r. w związku z ograniczeniem egzekucji przez wierzyciela zostało doręczone do banku w dniu 5 listopada 2012 r., wcześniej w dniu zajęcia kopie zajęcia przesłano faksem do oddziału banku, nie ma bowiem możliwości doręczenia korespondencji w tym samym dniu, co w ocenie pozwanego próbuje dowieść powód. Komornik nie ma wpływu na samo doręczenie korespondencji. Dokonano również zajęcia ruchomości, o które wnioskował wierzyciel.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił powództwo oraz zasądził od powoda O. C. na rzecz pozwanego M. G. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 25 października 2012 r. powód O. C. skierował do pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowy w (...) M. G. wniosek o wszczęcie egzekucji wobec dłużnika (...) sp. z o.o. w C., na podstawie tytułu egzekucyjnego - wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt I C 342/11. Wskazując sposób egzekucji powód wskazał zajęcie rachunku bankowego dłużnika, zajęcie ruchomości znajdujących się w miejscu prowadzenia przez dłużnika działalności gospodarczej oraz zajęcie innych wierzytelności i praw majątkowych. Pozwany komornik w dniu 26 października 2012 r. dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużnika prowadzonego przez (...) S.A. Centrum Operacji Bankowych w K. o czym faksem powiadomił bank, informując jednocześnie o zakazie wypłat z rachunku. Powiadomił również powoda o wszczęciu egzekucji. W dniu 29 października 2012 r. powód poinformował pozwanego komornika o kwotach jakie otrzymał bezpośrednio od dłużnika ograniczając pierwotny wniosek o dokonane wpłaty. W związku z tym pozwany, w tym samym dniu, wysłał pismo do banku o anulowaniu zajęcia z dnia 26 października 2012 r. oraz o ponownym zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat. Zawiadomienie to dotarło do banku w dniu 5 listopada 2012 r. Zawiadomienie to zostało jednocześnie wysłane do powoda i dłużnika. Pozwany w dniu 31 października 2012 r. dokonał zajęcia ruchomości dłużnika w miejscu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej. Kolejne próby dokonania zajęcia ruchomości nie przyniosły rezultatu. W dniu 31 października 2012 r. z konta dłużnika objętego egzekucją zostały wypłacone kwoty w łącznej wysokości 100 359 zł. Pismem z dnia 8 listopada 2012 r., które wpłynęło do pozwanego w dniu 12 listopada 2012 r. (...) powiadomił o zajęciu rachunku bankowego dłużnika w dniu 5 listopada 2012 r. W pismach z dnia 10 listopada

2012 r., 4 grudnia 2012 r., 6 grudnia 2012 r. pozwany wezwał bank do złożenia informacji czy z rachunku bankowego dokonano wypłaty środków na rzecz dłużnika. W odpowiedziach z dnia 31 grudnia 2012 r. oraz z 16 stycznia 2013 r. (...) poinformował o tym, że rachunek został zajęty w dniu wpłynięcia oryginału zawiadomienia, to jest w dniu 5 listopada 2012 r. i od tego dnia dłużnik nie dokonywał wypłat. W dniu 3 grudnia 2012 r. stwierdzono brak ruchomości, które zostały zajęte w dniu 31 października 2012 r. W hali produkcyjnej dłużnika pozostały tylko dwa wózki widłowe. Następnie w dniu 5 grudnia 2012 r. przewieziono wózki widłowe na parking strzeżony. W tym samym dniu dokonano zajęcia ruchomości w siedzibie dłużnika. Pismem z dnia 6 grudnia 2012 r. pozwany zawiadomił Prokuraturę Rejonową C. w (...) o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez dłużnika.

W ocenie Sądu pierwszej instancji nie można zarzucać pozwanemu niewłaściwego działania, a tym bardziej działania niezgodnego z prawem. Wprawdzie zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego dotarło do Banku dopiero w dniu 5 listopada 2012 r., czyli po 7 dniach od daty wystawienia zawiadomienia, nie stanowi to jednak podstawy do uznania działania komornika za niezgodne z prawem, zwłaszcza jeżeli weźmie się pod uwagę, iż zawiadomienie było wysyłane do K., a siedziba komornika znajduje się w C. i nie było możliwości bezpośredniego dostarczenia tego zawiadomienia. Okoliczność, że w dniu 31 października 2012 r., w związku z otrzymaną informacją o wszczęciu egzekucji, dłużnik dokonał wypłaty z rachunku bankowego, który nie został jeszcze skutecznie zajęty, także nie uzasadnia odpowiedzialności odszkodowawczej komornika. Pozwany w dniu 31 października 2012 r. dokonał zajęcia ruchomości dłużnika, co było zgodne z wnioskiem powoda. W tym też dniu dłużnik dowiedział się o prowadzonej egzekucji przeciwko niemu, o czym komornik był zobowiązany go poinformować zgodnie z art. 805 kpc.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację złożył powód, wnosząc o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Skarżący wnosił również o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Ponadto w apelacji zawarty został wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w (...). Centrum Operacji Bankowych z siedzibą w K., celem potwierdzenia rzeczywistych działań pozwanego komornika, w tym ustalenia czy 26 października 2012 r. (w dniu wysłania faksu) zostało wysłane listownie pismo zawierające zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego, czy też pismo to zostało wysłane dopiero dnia 30 października 2012 r. i doręczone w dniu 5 listopada 2012 r. i czy pozwany komornik - jak to przyjął Sąd I instancji - zajęcie „anulował pismem z 29 października 2012 r.” i czy nastąpiło ponowne zajęcie rachunku bankowego przez komornika, w związku z ograniczeniem przez powoda pierwotnego.

Skarżący zarzucał:

1. Naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie:

a) przepisu art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c. i 890 k.p.c. w związku z przepisem art. 131 i nast. k.p.c., przez przyjęcie za skutecznie doręczone, wysłane faksem w dniu 26 października 2012 r., zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat;

b) przepisu art. 23 ustawy z dnia 29.08.1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. z 2011 r. Dz.U. Nr 231, poz. 1376 ze zm.) przez przyjęcie, że działanie pozwanego komornika było zgodne z prawem i nie ma on obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przez niego przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych jako organu egzekucyjnego. Wobec braku uzasadnienia stanowiska Sądu i jedynie ogólnikowego wskazania „z uwagi na nieudowodnienie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego” można przyjąć, że w ocenie Sądu pierwszej instancji szkoda jaką powód poniósł nie pozostaje w związku z niezgodnym z prawem działaniem pozwanego (zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego w drodze faksu i dokonanie zajęcia we właściwej pisemnej formie dopiero po 11- tu dniach od dnia wszczęcia egzekucji oraz, że „wyczyszczenie do zera” konta dłużnika nie nastąpiło z powodu braku skutecznego zajęcia konta bankowego dłużnika) i że brak jest związku przyczynowego pomiędzy szkodą wyrządzoną powodowi, a zajęciem rachunku bankowego z naruszeniem przepisu art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c. i 890 § 1 k.p.c.

2. Naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na wynik sprawy (art. 233 § 1 k.p.c.) poprzez błędne, nie wynikające z dokumentów, a nawet wbrew treści dokumentów powołanych przez Sąd, dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia. W szczególności przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, bez wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w sprawie, że:

a) 26 października 2012 r. pozwany dokonał zajęcia rachunku bankowego dłużnika prowadzonego przez (...). Centrum Operacji Bankowych w K.;

b) w tym samym dniu (tj. 26 października 2012 r.) wysłał listownie do banku zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego;

c) informacja powoda z dnia 29 października 2012 r. wskazująca kwoty i daty wpłat otrzymanych od dłużnika do dnia wszczęcia egzekucji stanowiła ograniczenie egzekucji;

d) pozwany - w związku z ograniczeniem przez powoda pierwotnego wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 25 października 2012 r. - w dniu 29 października 2012 r. anulował zajęcie z 26 października 2012 r. i ponownie sporządził zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat i w tym samym dniu (29 października 2012 r.) pismo wysłał do właściwego banku;

e) nie było możliwości bezpośredniego dostarczenia zawiadomienia o zajęciu rachunku dłużnika, bowiem było wysłane do K., a siedziba pozwanego komornika znajduje się w (...);

f) przyjęcie przez Sąd I instancji za podstawę rozstrzygnięcia dokumentów nie ujawnionych na rozprawie ani w inny sposób, który pozwoliłby powodowi ustosunkowanie się do nich i zgłoszenie odpowiednich wniosków - jak np. dowodu listownego wysłania jednoczesnego z faksem (a zatem w dniu 26 października 2012 r.) zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego, dokonania w dniu 29 października 2012 r. ograniczenia przez pozwanego zakresu wniosku o zajęcie rachunku bankowego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Stawiane w apelacji zarzuty kwestionujące ustalony przez Sąd pierwszej instancji stan faktyczny były w pewnym zakresie trafne, wobec czego wymagał on częściowego skorygowania.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zaś na podstawie akt komorniczych o sygnaturze KM 1647/12 ustalić należało, że w dniu 26 października 2012 r., asesor komorniczy M. C. sporządził dokument obejmujący zawiadomienie o zajęciu i zakazie wypłat z rachunku bankowego prowadzonego dla dłużnika powoda przez (...) w K.. W tym samym dniu zawiadomienie to zostało wysłane do tego banku telefaksem. Odpis tego dokumentu doręczono bankowi w dniu 13 listopada 2012 r., zaś powodowi w dniu 14 listopada 2014 r.

W opisanym wyżej zakresie rację ma skarżący, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż pozwany dokonał zajęcia wskazanego rachunku bankowego w dniu 26 października 2012 r. oraz w tym samym dniu wysłał listownie do banku zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego. Zgodnie bowiem z treścią art. 890 § 1 k.p.c. do zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego dochodzi w chwilę doręczenia bankowi zawiadomienia o zakazie wypłat. Tymczasem ze wskazanych akt komorniczych wynika, że w dniu 26 października 2012 r. bankowi doręczone zostało wskazane zawiadomienie jedynie w formie telefaksu, co niewątpliwie nie spełnia wymogów, o których mowa w powołanym przepisie. Jak słusznie podnosi skarżący, w aktach tych brak jest również dowodu na to, że odpis tego zawiadomienia został w tym dniu wysłany za pośrednictwem operatora pocztowego.

W pozostałej części Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia. Odpowiadając bowiem kryteriom z art. 233 k.p.c. dokonane one zostały niewadliwie. Odnosząc się do zawartej w apelacji, w tym zakresie, argumentacji wskazać trzeba, że powód kwestionując stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, iż jego pismo z dnia

29 października 2012 r. stanowiło ograniczenie egzekucji, nie może skutecznie powoływać się na naruszenie się przez ten Sąd powołanego przepisu. Wszakże Sąd ten prawidłowo ustalił, że w tym dniu złożone zostało przez powoda pismo skierowane do komornika. Natomiast to, czy wspomniane pismo stanowiło ograniczenie przedmiotu egzekucji stanowi ocenę dokonaną w oparciu o już poczynione ustalenia faktyczne, pozostając tym samym poza sferą dokonywania tych ustaleń. Niezależnie od tego kwestia ta pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, istotne bowiem jest to, o czym poniżej, iż komornik – co wbrew zarzutom apelacji wynika z akt o sygnaturze KM 1647/12 - na skutek tego pisma niezwłocznie podjął czynności egzekucyjne poprzez sporządzenie kolejnego zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat z dnia 29 października 2012 r. i wysłanie tego dokumentu bankowi.

Uwzględnienie tego skorygowanego stanu faktycznego również nie dawało podstaw do przyjęcia, iż dochodzone pozwem roszczenie zasługuje na uwzględnienie.

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy żądanie to podlegało ocenie przez pryzmat przesłanek z art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach i egzekucji (Dz. U. z 2001 r., nr 213, poz. 1376 z późn. zm., zwaną dalej „u.k.e.”). Zgodnie z tym przepisem, komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej komornika miarodajne są więc ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej, a zatem szkoda, zdarzenie ją wyrządzające (w tym przypadku jest nim niezgodne z prawem działanie bądź zaniechanie komornika) i związek przyczynowy, natomiast nie wchodzi w grę вина jako zasada tej odpowiedzialności.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że Sąd pierwszej instancji uchybił temu przepisowi. Trafnie bowiem uznał ten Sąd, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki objęte tym przepisem, w szczególności zaś powód nie wykazał, iż pozwany przy wykonywaniu czynności komornika dopuścił się niezgodnego z prawem działania.

Przede wszystkim nie sposób zarzucić komornikowi, iż dokonał on jakiegokolwiek czynności z naruszeniem art. 45a u.k.e., nakazującym temu organowi postępowania egzekucyjnego podjęcie czynności niezbędnych do skutecznego przeprowadzenia niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku od wierzyciela. Jak bowiem wynika poczynionych w sprawie ustaleń, pozwany po wpływie do kancelarii wniosku powoda w dniu 26 października 2012 r. niezwłocznie, w tym samym dniu, sporządził dokument obejmujący zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat. Wprawdzie nie jest wiadome, kiedy odpis tego zawiadomienia został wysłany bankowi, okoliczność ta pozostaje jednak bez znaczenia dla oceny zgłoszonego w tej sprawie powództwa. Zauważyć bowiem trzeba, że przed upływem terminu do wysłania tego dokumentu (7 dni) do komornika w dniu 29 października 2012 r. wpłynęło pismo, które spowodowało konieczność sporządzenia nowego zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat, a jednocześnie zdezaktualizowało obowiązek wysłania tego pierwszego zawiadomienia. Nie ulega przy tym wątpliwości, że to kolejne zawiadomienie zostało sporządzone i wysłane niezwłocznie (również w dniu 29 października 2012 r.). Pozwany, również przed upływem wspomnianego terminu, w dniu 31 października 2012 r. przystąpił do zajęcia ruchomości dłużnika powoda.

Zauważyć ponadto przyjdzie, że komornik był w pełni uprawniony do dokonania tych czynności egzekucyjnych. Z treści wniosku o wszczęcie egzekucji, który określał wiążące dla komornika sposoby jej prowadzenia, wynika bowiem, że powód domagał się zajęcia między innymi konkretnie oznaczonego rachunku bankowego dłużnika oraz ruchomości znajdujących się w miejscu prowadzenia przez tego dłużnika działalności gospodarczej. Odnotować w tym względzie trzeba, że w obowiązującym stanie prawnym brak jest jakiegokolwiek regulacji, która normowałaby, w jakiej kolejności komornik winien dokonywać zajęć w przypadku określenia przez wierzyciela kilku sposobów egzekucji. Oznacza to, że komornik posiada samodzielność decyzyjną w zakresie sekwencji podejmowanych przezeń czynności, wymagane jest tylko, aby dokonywane one były w terminie, o którym mowa w powołanym art. 45a u.k.e. i zgodnie z przepisami prawa. Powyższa teza jest tym bardziej trafna w sytuacjach, w których komornik nie ma wiedzy w odniesieniu do składników posiadanego przez dłużnika majątku, a wniosek o wszczęcie egzekucji również nie zawiera żadnych informacji mogących mieć dla komornika znaczenie przy ustalaniu sposobu jej prowadzenia. Nie sposób bowiem obciążać komornika skutkami błędnie zastosowanej taktyki postępowania egzekucyjnego, w przypadku gdy nie miał

żadnych podstaw do jej właściwego ułożenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego tego rodzaju sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. W przedmiotowym wniosku powód podał numer rachunku bankowego dłużnika oraz lakonicznie stwierdził, że w miejscu prowadzenia przez tego dłużnika działalności gospodarczej znajdują się towary i maszyny o znacznej wartości finansowej. W tych okolicznościach nie można zarzucać pozwanemu, że nie oczekując dokonania przez bank zajęcia środków posiadanych przez dłużnika, przystąpił on do dokonania zajęcia ruchomości, a w konsekwencji nie sposób obarczać go skutkami niefortunnie – jak się w rezultacie okazało – dobranej strategii egzekucyjnej. Komornik, w świetle treści złożonego wniosku, w chwili dokonywania czynności nie był w stanie wszakże przewidzieć, który sposób prowadzenia egzekucji będzie bardziej efektywny. Mogło się zaś zdarzyć tak, na co zresztą wskazywała treść wniosku, że egzekucja z ruchomości doprowadzi do wyegzekwowania wyższej kwoty, aniżeli egzekucja z rachunku bankowego.

Skarżący równie bezzasadnie upatruje odpowiedzialności pozwanego w naruszeniu przezeń art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 890 k.p.c. wskazując, że wyżej opisane pierwsze zawiadomienie nie zostało wysłane zgodnie z regulacją z art. 131 k.p.c. i nast., gdyż nadano je bankowi jedynie za pomocą telefaksu. W tym kontekście na uwzględnienie zasługiwały zeznania pozwanego, iż to zawiadomienie telefaksem miało charakter dodatkowy, zaś celem tego działania było zapobieżenie wyzbyciu się przez dłużnika środków do momentu otrzymania przez bank odpisu zawiadomienia (protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2014 r.: 00:16:10). O ewentualnym naruszeniu przez komornika tych przepisów można by mówić w sytuacji, gdy w terminie siedmiu dni od daty wpływu wniosku o wszczęcie egzekucji poprzestałby on jedynie na wysłaniu tego rodzaju dokumentu telefaksem, bez jednoczesnego doręczenia odpisu zawiadomienia bankowi. Taki zaś przypadek nie miał miejsca w niniejszej sprawie, albowiem – jak wyżej wskazano – obowiązek doręczenia pierwszego zawiadomienia się zdezaktualizował, a drugie zawiadomienie zostało przesłane niezwłocznie.

Wreszcie wskazać należy, że podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. objawiający się w błędnym – zdaniem skarżącego – przyjęciu przez Sąd pierwszej instancji, że komornik nie miał możliwości bezpośredniego dostarczenia zawiadomienia o zajęciu rachunku dłużnika, gdyż zostało ono wysłane do K., a siedziba tego organu egzekucyjnego znajduje się w C., stanowił w istocie naruszenie przepisu art. 889 § 1 pkt 1 k.p.c., a nie dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych. Sąd ten prawidłowo bowiem ustalił, iż opisane wyżej zawiadomienie wysłane zostało do siedziby banku mieszczącej się w K.. Z kolei wynikająca z uzasadnienia apelacji wątpliwość skarżącego, czy uczynił to w sposób odpowiadający przepisom, a w szczególności, czy można było wymagać od niego dokonania bezpośredniego doręczenia w oddziale banku zlokalizowanym w C., pozostaje poza płaszczyzną tych ustaleń, a należy do oceny prawidłowości zastosowania powołanej normy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, zarzuty skarżącego również i w tym zakresie były chybione. Wszak, stosowanie do tego przepisu komornik ma obowiązek przesłania zawiadomienia bankowi, brak jest jednocześnie regulacji, która nakazywałaby mu dokonanie osobistego doręczenia tego dokumentu. Nadto siedziba banku stanowi niewątpliwie „inną jednostkę organizacyjną banku”, o której mowa w tym przepisie. Nie można przeto zgodzić się ze skarżącym, że komornik winien był skierować to pismo do oddziału. Ponadto w sytuacji wysłania tego dokumentu oddziałowi zlokalizowanemu w C., podlegałby on następczemu przekazaniu do siedziby banku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód nie wykazał również drugiej z przesłanek, od zaistnienia której uzależnione jest przyjęcie odpowiedzialności pozwanego, nie udowodnił on bowiem, że zachowanie komornika pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z określoną w pozwie szkodą. Zauważyć należy, że jeżeli dłużnik jest nieuczciwy i zamierza uchylić się od skutecznego prowadzenia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, to niewątpliwie już od chwili powzięcia wiadomości o zapadłym na jego niekorzyść orzeczeniu musi się liczyć z możliwością wszczęcia egzekucji i może podejmować czynności mające na celu jej udaremnienie. Nie sposób więc uznać, że doręczenie dłużnikowi zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego stanowiło jedyny i konieczny warunek dokonania przez niego wyzbycia się majątku. W konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, że przedmiotowa szkoda była normalnym następstwem działania komornika. W ocenie Sądu Apelacyjnego o braku tego związku świadczy również to, że nawet gdyby bankowi doręczone zostało opisane wyżej zawiadomienie przez dokonanie zajęcia ruchomości, to i tak nie ma pewności, że dłużnik nie zdołałby się skutecznie wyzbyć posiadanych na rachunku bankowym środków. W przypadku bowiem gdy stosownie do regulacji z art. 889 k.p.c. w zw. z art. 805 k.p.c. odpis zawiadomienia o zajęciu rachunku

bankowego należy doręczyć bankowi oraz dłużnikowi, to jest możliwe zaistnienie sytuacji, w której dłużnik dowie się o wszczęciu egzekucji przed uzyskaniem tej informacji przez bank.

Wobec niewykazania przez powoda, że zaistniały wszystkie przesłanki z powołanego wyżej art. 23 u.k.e., a to nieudowodnienia bezprawnego działania pozwanego oraz związku przyczynowo-skutkowego, Sąd Okręgowy słusznie oddalił zgłoszone w niniejszej sprawie powództwo.

Sąd Apelacyjny oddalił, jako spóźnione w rozumieniu art. 381 k.p.c., zawarte w apelacji wnioski dowodowe dotyczące tego, czy komornik w dniu 29 października 2012 r. dokonał ponownego zajęcia rachunku bankowego w związku ograniczeniem pierwotnego wniosku, a także ustalenia daty wysłania przez komornika bankowi listownego zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego. Z okoliczności sprawy nie wynika bowiem, aby po stronie powodowej istniała przeszkoda do przedstawienia Sądowi pierwszej instancji tych dowodów. Wskazać trzeba, że skoro w postępowaniu przed Sądem Okręgowym skarżący nie wykazał stosownej inicjatywy w zakresie zgłaszania wniosków dowodowych, to powinien liczyć się z tym, że Sąd odwoławczy będzie władny pominąć spóźnione wnioski dowodowe. Z kolei wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 640/98). Zauważyć ponadto przyjdzie, że w świetle poczynionych ustaleń, iż komornik, przed upływem pisanego wyżej 7-dniowego terminu wynikającego z treści art. 45a u.k.e., w dniu 29 października 2012 r. niewątpliwie sporządził zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i wysłał je bankowi, okoliczności mające być stwierdzone zawnioskowanymi przez skarżącego dowodami pozostawały irrelevantne dla oceny dochodzonego w pozwie roszczenia.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, wyrok Sądu pierwszej instancji należało uznać za prawidłowy i apelacja jako bezzasadna - na mocy art. 385 k.p.c. - podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono w myśl art. 98 k.p.c., tj. na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy, stosownie do stawek Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.